

delbare — Erhverver, medens Hustruens Arbejde gaar — om man saa vil sige — tabt i Husholdningen og Stellet med Børnene. At indføre Særeje vil i Virkeligheden her være det samme, som at Hustruen aldeles intet faar at raade over, med mindre man vilde gribe til en saa grel og stødende Ordning som den, at hun skulde oppebære et vist Vederlag af Manden som Husholderske, svarende til de højere Klassers „Naalepenge“. Vistnok kan ingen nægte, at netop i disse Klasser har Hustruens Arbejde den største Betydning, ogsaa rent økonomisk talt, idet hun ved at passe Huset gjør det muligt for Manden at drive sit Erhverv uforstyrret, og ved en sparsommelig og dygtig Husholdning bringer Udbyttet af hans Virksomhed til fuldt at dække Familiens Behov, medens en uduelig og ødsel Hustru let kan ødelægge endog en velstaaende Mand. Ej heller maa det glemmes, hvad man under Forhandlingerne i Folketinget næsten synes at have overset, at det ingenlunde er sjældent, men tværtimod meget jævnlige, at Hustruen ligefrem deltager i Mandens Erhvervs-Virksomhed; jeg vil kun minde om Stillingen som Spækhøker, Bager og mindre Handlende, om de mange Haandværk, hvor Hustruen passer Udsalget og Manden Værkstedet, for ikke at tale om Landbruget, hvor Mejeriet passes af hende. Men ogsaa i disse vil det være overmaade vanskeligt, ja vel næsten umuligt, at beregne en Deling af Fortjenesten og saaledes skabe et Grundlag for, hvad der burde være Hustruens Særeje.

Det forekommer mig, at man har forset sig paa Særejet, som om dette var den naturligste og bedste Form, medens man rent har glemt, at Særraade over et forholdsvis lille Særeje ikke nær vil have den Betydning, som et Samraade, selv et indskrænket, vil have, naar det udstrækkes til det hele Fælleseje. Den nuværende Ordning, hvorefter Boet siges at være fælles, skjønt Manden er eneraadig, stemmer kun saare slet med Ægteskabets sande Væsen, om den end kan være meget bekvem for Manden og i den praktiske Udførelse ikke er saa slet for Hustruen, som den skulde synes at være. Først og fremmest maa der tilstaaes Hustruen Myndighed, selvfølgelig under samme Aldersvilkaar, som nu gjælde for Mændene. Det er dog i høj Grad stødende, at Hustruen ikke skal have samme Frihed som hendes ugifte Søster (eller Datter), men at hun ved Giftermaalet ligesom „nedsættes i de Meniges anden Klasse“, og det bliver rent ud meningsløst, saa længe man vil gjøre gjæl-